

1945 de Finike'de doğdu. İlk ve ortaokulu orada bitirdi. 1963 yılında Antalya Lise'sinden mezun olduktan sonra yüksek öğrenimini Atatürk Üniversitesi Fen - Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümünde tamamladı.

Meslek hayatına Alanya Lisesi'nde başladı. Orada dört yıl çalıştıktan sonra Diyarbakır Eğitim Enstitüsü Edebiyat Öğretmenliğine atandı. Halen görevine devam etmektedir. 1970'te «Daha Ne Olsun» isimli şiir kitabı çıkmıştır.

Fiatı 6 Lira

KORKUNUN GÖZ FERİ ŞİİRLER

GÜNAY KARAKAN

İlk
196
me.
öğr
sı
Tür
mü

Meslek hayatına Alanya

1945 de Finike'de doğdu. İlk ve ortaokulu orada bitirdi. 1963 yılında Antalya Lise'sinden mezun olduktan sonra yüksek öğrenimini Atatürk Üniversitesi Fen - Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümünde tamamladı.

Meslek hayatına Alanya Lisesi'nde başladı. Orada dört yıl çalıştıktan sonra Diyarbakır Eğitim Enstitüsü Edebiyat Öğretmenliğine atandı. Halen görevine devam etmektedir. 1970'te «Daha Ne Olsun» isimli şiir kitabı çıkmıştır.

Fiyatı 6 Lira

GÜNAY KARAKAN

KORKUNUN GÖZLERİ

ŞİİRLER

Aralık
1973

YENİ BİR ÇAĞ

Ve artık yeni bir ağ istemeli Tann'dan
Gücümüz yettiğince uyumalıyız!
Gereksiz kiminle olduğu.
Örneğın, biz ona soruyor muyuz,
Nasıl geçirdiğini geceyi.
Tanrı bu elbet cam sıkılır.

Ye artık uyanmak için yeni bir ağ,
Unutmak için yeni bir duyu,
Yeryüzünde,
Gökyüzünde,
Dost yüzünde,
Mertliğı ve tüm soysuzluğu.

POPÇİRİN

(Y. Çiftçi'ye)

Seni anlamadılar Popriğin,
Tutup evleri tuğladan taştan ördüler,
Binlerce gözle yalnızlığını tamamladın.
Oysaki bu karanlıklar sana göre değildi.

Deniz bildiğin sarhoşlukta,
Dağlar her zaman görkemliydi
Bir çocuk elinde horoz şekerı,
Gülmesi şarttı.

Seni anlamadılar Popriğin,
Oturup kendini anlattın çünkü.
Elinde süpürge,
Sırtında bornozunla

Dudaklarında modası geçmiş bir ısıık,
Kimyon bakışlarla up-uzun.
Evliya Çelebi'den kalma bir tutku.
Yataksız somyalar,
Delik deşik yastıklar,
İspanya Kralları,
Baş mühürdarlar.
Bu kaçınıcı dayak,
Bu nasıl sevda!
Ey mavi ışıklar, ey pencereler,
Birazcık anneni görmek için.

Oturup kendini anlattın çünkü,
Seni anlamadılar Popriğin.

SÖYLENTİ

Kötü bir sevinçle çalkanan deniz,
Göğe baktı jetler uçuyor.
«Allah Allah» dedi, beni kuşatacaklar,
«Vay canına nasıl olur,
Suçum günahım ne!»
Güm! diye patladı bombalar köpüklerinde,

Başında Babiya yelleri esti.
«Olur mu ya» dedi »olur mu?»
«Mahvoldu balıklarımın yumurtaları.»
Küçücük bir çocuk gibi ağladı.
Hem de hıçkırı hıçkırı.
Gökyüzüne baktı ilendi.

«Ne yaptım ben size iğrenç insanlar!
Yük dediniz taşıdım, inçi dediniz verdim.
Boklarınızı gizledim ömrümce.
Evet,
Kiminiz boğuldu dalgalarımda aptalca ya,
Bakmayın siz,
En güzel kıyılarıma vuidum onları.

Bazan deliler gibi durgundum,
Milyonlarca fotoğrafımı çektiniz.
Ne kadar sevinmişim.
Bu muydu bana yapacağınız!?»

KARANLIĞIN ARDINDA

Karaya vurdu gemiler.
Yüreğim hop dedi bilemezsiniz.

Karanlığın ardında ışık,
Işığın ardında özgürlük,
Özgürlüğün gözleri mavi,
Saçları sarı.

Karaya vurdu gemiler,
Avuçlarımızda bir hapaz su.
Uykumuz dağılmadı.
Antigone'den kalma bir rüzgâr.
Sahipsiz bir çocuk toprağı kazıyor
Aç acına sabırsız.

Karanlığın ardında ışık,
Işığın ardında özgürlük,
Özgürlüğün gözleri mavi,
Saçları sarı.

Yüreğini elliyorlar çocuğun.
Çocuk ne mutlu ne mutsuz,
Gözleri küçücük,
Adını unutmuş açlıktan,
Toprağı kazıyor habire
Toprak topraklığım unuttu
Düşler hayıra yorulduğundan beri

Karaya vurdu gemiler,
Yüreğim hop dedi bilemezsiniz.
Lacivert Akdeniz'e elveda gibi,
Karanlığın ardında ışık,
Işığın ardında özgürlük, özgürlüğün gözleri mavi,
Saçları sarı.

Denize kardeşlik ilân etti toprak,

SONRA

Bir yangından kaçıyordum
Sen çıktın karşıma
Su yokmu su?

DENİZE SİTEM

Bu kadar güzel olamaz karanlıklar
Yalnızlığın terkisinde büyürken ağaç.

Bir çocuğun kamı mı aç,
Gözlerinde anlamsız buğu,

Bir gemi mi batıyor,
Ellerinde bir tutam saç.

Değişmesi gerekiyordu oysaki,
Günebakan çiçeklerinin aklı.
Biz yalan söyledik çocuklara,
Tırnaklarımız değilmiş büyüyen.

Zamansız kuduran deniz.
Zavallı balıkçılar.

UZUN BİR GECENİN GİZİ

Söyleseniz uyanırdım sabah olmadan,
Kurdun kuşun gözyaşına bakmazdım.

İki el ateş beynimin ortasında.

Ellerimde deniz sırtımda dağlar.
Bu muydu yaşantı, bu muydu gerçek?

Güneş benim süt kardeşimdi.
Söyleseniz bir büyük şarabı ikiye bölerdik,
Yarım dilim ekmeği paylaşırdık usulca,
Yeni bir dünyamız olurdu sabah olmadan.

Ben geceyim, bana sunuldu düşleriniz,
En gizli yerlerinizde anılarım saklı.
Ben geceyim çılgınlıklarınızı duydum inatçı,
Acılarınızı unutturdum.
Söyleseniz,
Yıldızlarımı dökerdim ayaklarınıza.

Niye iki el ateş beynimin ortasında?

Oysa yarım dilim ekmeği ikiye bölerdik,
Özgürlüğün şerefine katıksız.

BAKINCA KAPTAN OLMAK

Ne varki sesi kısılacak,
Bağırmak çağırarak çağı çocuğun.
Üstünü batırmış umrunda değil,
Gözü Yelkenlide yavrucuğun.

«Ah bir kaptan olsam,
Yüklesem bütün oyuncaklarımı.
Kediler tavşanlarda bulunsa...
Biraz da pamuklu şeker
Artık dokunmayın keyfime.»

«Ne varki rüzgâr doğudan esecek,
Bir başka karaya yürüyeceğim.
Karanlıklar fırtınalar hanidir dostum. Bir yudum su,
Bir lokma ekmek,
Ve dümende sabahlamak.

En güzel sabahlara günaydın.
En güzel köpüklerde usum.»

Ne varki küçücük bir havuzda,
Kağıttan bir yelkenlisi bile olmadı.
Gözü çıksın babasının.

ŞARAP KAN VE GÜMÜŞ

Süründü yalnızlığım, yaban ellerde.
Işıksız Çağların biterken ki,
Şarap kan ve güneş.
Ve ey Monaliza,
Unutulmuş yeraltı tanrısı Hades!
İsteseniz affetmezsiniz,
Kadınlarınızın çürük memelerini.
Tükrük zaman ve acı.
Cırcır böcekleri kadar geveze,
Ne de olsa birazcık kar.
Duadenum perferasyon,
Sonra yine serum.
Saatlerce uykusuz telefonlar,
Ağlayan karanfil.
Günaydın ey geceyarıları,
Nasılsınız Erzurum?
Büyür gözbebekleriniz,
Sabun bıçak yarasa,
Sabah ezanları istasyonların.
Şadİman hemşire kadar temiz gökyüzü,
Şarap, güneş, kan.
Ve yarın.

(*) Duadenum Perferasyon: On iki parmak bağırsağı ameliyatı.

BÜYÜK SON

(Güncem'e)

«Sen doğdun bir aşk demekti bu dünyada»
El kadar, ellerime alamadığım.
Mas-maviydi gözlerin, tıpkı babaminki gibi.
Sen gelmeden o gitti,
Oraları nere ki, biz unuttuk!

Biz unuttuk yavrucuğum gülmeyi,
Şimdi kar yağıyor gözlerin gibi, mavi-beyaz.
Ağlayışlarını duyuyorum öksüz,
İnadına gözlerin ıslak.

Bir serçe uçuyor, telden tele.
Bir Gül açıyor kış uykusundan
Gel desen gelemeyiz,
Sana rağmen senden uzak.
Biz öğretmeniz kızım analı-babalı,
Mustafa Kemal ordusundan.

Biz öğretmeniz kızım anlamalısın.
Boşuna değil kamburluğumuz.
Dövülsekte sövülsekte Allahın günü,
Cehaletin böğründe yumruğumuz.

Not: Günay dayımın büyük kızı Güncem bugün Mustafa Kemal ordusunda bir öğretmen ve Mustafa Kemal'in Ordusundan bir subayla evli. Bir kızları var. Gökçek ALGIN

GÜNSELİ

Gözünüz aydın insan kardeşlerim,
Üzüntünüze boş verin şimdi,
Ne olur, biraz da beni dinleyin.
Sevmek bir yerlerde gece galiba,
Erişilmedik dualarla bencileyin.
Lâhavle çeker gibi mutluluklara,
İnadına sevin, yıkılasıya sevin.

BİLİNMEYEN KARANLIK

Gözlerindir bir deniz sabahı.
Evreni unutturan.

Ben böyle ağlamazdım,
Dökülürken bulutlar üzerime.
Anamı düşünürdüm, «kalase»
«Manamu»
Yine sen bir uzun köprüden geçiyordun,
Uykum dağUmıyordu bir türlü,
Boğulabilirdin.

Bir deniz sabahı seni unutmak,
Ne de olsa iyidir karanlığımdan.
Deniz,
Sabah,
Ben.
Bilirsin «manamu»
«Ruh bir kuş sesi» diyordun,
Uykumun arasında işi ne?
«Pupayis» deme, belli ki işte,
Mavi sabahlı sarışın düşlerin sesi kuş.
Benim karanlığım kafes,
Kafesinki kuş.

(*) Kalase : iyi misin?
Manamu: Anneciğim
Pupayis: Nereye gidiyorsun?

ALMAŞIK

Eski bir sonbaharın arkasına gizlenip,
Anılarına göz kırpan kıılangıç gibi,
Uçuşur beynimde beyaz yıldızlar.
Gelir gider ölümlere dek,
Benim çaresizliğim,
Senin güzelliğine.
Ama sen yine,
Omaz de,
Olamaz.
Tanık
İsteme
Sevgine.
Böylece uzak,
Sefil bir akşamın, tam ortasında,
Sensizliği bölüpte... -«yarasın» deyip,
Seni tüketirler kadehler.
Değilmi ki her dün bir yarın,
Değilmi ki her yarın bir dün oluyor,
Sev beni Allahı unutuncaya kadar,
Sev beni büyüsün, gönlündeki çiçekler.

BABAMA

Mas-mavi'ydi gözlerin,
Bakmaya korktuğum ve doyamadığım.
Şimdi yok ya ne çıkar!
Ben varan, Güncem var.
Koskoca denizler,
Ve tükenmeyen anılar.

ANLAMSIZ

Bu gün pazar,
Ne de olsa aç değilim
Ellerinle yıkadığın çoraplar ayaklarımda
Varsın sigaram sönmüş olsun,
Ne çıkar,
Ne çıkar radyoda haberler bittiyse...
Bütün kitaplarım dağınık,
Ruhum suskun,
Pantolonum ütülü,
Ayakkabılarım boyanık.

Kumral bir serinlik gözbebeklerimde
Sonra hemen bir telaş,
Nereye niçin?
Uzar türküler dudaklarımda
Finikemsi' bir gariplik çöker,
Yani anlamsız.

FELSEFE

Her Şey yoktan var oldu.
Ya yok?

DURAKTA

Eli cebinde sabırsız,
Dudaklarında bafra.
Uzun havalardan arta kalan bir büzünle,
Boynu bükük,
Darmadağın saçları.
Üçtür kaçırıyor otobüsü,
Aklında köyü,
Köyünde sözlüsü.
Sözlüsünün allı basması,
Kınalı parmakları.

Söndü sigarası,
Üçtür kaçırıyor otobüsü.
Ah şu başlık parası!

BALON

Gölükler dađıtan řu çocuk,
Öper teyzesinin elini.
Bařından bulut geçse, baş baş eder.
Bilmez sabrın sonunu.

Bilmez Bismil’li řeyhmuz’un,
Bismillahsız soğan yumrukladığını.

Uçar ha uçar, mas-mavi bir balon,
Bir uçtan bir uca özgürlük sunar,
İpi elinde sım-sıkı,
Ađzında bonbon řekeri,
Utanmaz tadından

Gölükler dağıtan řu kız,
Cici giysiler içinde uykulu.
Bilir uyumanın unutulmak olduđunu,
Ninniler fayda etmez.
řeyhmuz’un torununa uçursa balonunu.

SES

Gün gelir zonklar bu çıban,
Büyük bir acıyı paylaşırsız gülerek.

Horlanan bakışlardan tasasız,
Ayak ayak üstüne atarak,
Dağlarca'dan dizeler dudaklarımızda.

Gün gelir zonklar bu çıban,
Büyük bir acıyı paylaşırsız gülerek.

Barış türkülerinde kucaklaşır sesimiz.

AŞKIN ANAYASASI

Yağmur dınecek deniyordu oysa ki,
Yürümenin zincirsiz olduğu bu saatlerde,
Nasırlı ellerle,
Toprađa uzanıp,
Gökçekimli güz yeşiline,
Ve nar tanesi keyfine dokunmadan,
Sıfır yetmiş beş miyop gözlerle
Aşkımız lanetlendi.

Güneş doğacak deniyordu oysa ki,
Siz halâ yataktasınız.
Sarılmanın yasak olduğu bu saatlerde,
Nasırlı ellerle düpedüz.
Sigara içiyorsunuz,

Uzanır bir kuş mayıs ayına,
Denizlerle rüzgârla...
Biraz ebeğömeçi, birazcık sabır,
Devran sonu saksılarda;
Aşkımızın anayasası kalır.

N E D E N

Bir tutsam ellerini.
Nerede bittiğini anlarım hüznün.
Bu beni alıp götüren melodiler var ya,
İnadına uzar sarmaşık gibi.
Sonra nesine küfretsem bu karanlığın,
Dudakların utangaç.

Görünmeyenlerden kime ne,
Duymak yaşamak gerek, ellerinin sıcaklığını.

Belki de çığlık çığlığa,
Martılar uçar gözlerinden,
Bu mevsim delicesine seni uçmaktır çünkü.

Örtülü tül perdelerden,
Beni gizlice ölmek neden?

ALANYA İSKELESİNDE İKİNDİLEYİN

(M. Kalleme)

Tam martıların uçuştığı an,
Sigaranız tükeniyor.
Oysaki üşüyorsunuz, eliniz de mi?
Biraz fındık yeseniz,
Ne de olsa altın dişleriniz var.
Şimdi gelir garson «on yüz bin»

Bu kadın barmen mi bilmem!
«Yalnız dönmeyen bana sensin» diyor,
Kocaman ağızlı biri.
Beş gözüyle tersane bize bakıyor
Isınamıyoruz.

Masalar doldu doldu boşaldı.
Telefonlar boşaldı.
«Alo» desem
«Allah canını alsın» diyecek biliyorum.
Tam o sırada çocuk jelatin kağıdıyla oynuyor;
Niçin demeyin oynuyor işte iş,
Aferin demek ne kolay.
Gözlüklü bir kadın gözlerini ovuşturuyor.
Beş gözlü tersaneye karşı
Ağları çeken balıkçıları görüyorsunuz.
Alâaddin Keykubat'ta görmüşmüdür ki!

Masalar doldu doldu boşaldı.
«On yüz bin» ordan oraya seyirtti
Yağmursuz ama rutubetli bir kış sonu
Azrail kadar günahsız.
Bir çay daha bitti!

İ N A T

Ve ben belki de yeniden çıldıracağım,
Bunu kimseler anlayamaz.
Artık ne Largactil,
Ne de Akineton gelir hakkımdan.

Her Allahın günü yenilenir,
Yüreğimde;
Yokluğunun acısı.
Dağlar denizler elveda,
Elveda öğrencilerim.
Sizi ki.
Bütün itliğinizle sevdim.

Elimden bir şey gelmez,
Kendi kendime tutsağım çünkü.
Artık ne Largactil,
Ne de sabır.
Yokluğuna dayanmak ölüm.
Dahası yok bilemezsiniz.
Ruhum nasıl çarmıha gerilir.

SAÇMALAMA

Buyurun işte ellerim,
Şu da gönlüm.

Yüzle çarpıp
Yirmidörde bölün.
Çıkana sizi ekleyin,
Zahmet olmazsa,
Biraz da sakız çiğneyin.

Ayna bu tarafta,
Rica ederim ağlamayı bırakın.
Nerdeyse sabah olacak,
Güneşi yakın.

Söndü aşkımın tüm kandilleri,
İyisi mi,
Göğsünüze
Siyah lâleler takın

EDEPSİZ

Kıyıda kumdan top oynayan çocuk,
Bağırma,
Cır cır ötme başımda.
Git annenin yanma uyu.

Sonra elmalı şekerini bitirsin.
Nene gerek senin elalemin naylon donu?

Al götür çocukluğunu, günahsız,
Yaşanmamış, masalsı ülkelere.
Alına alevine bak evrenin.
De ki :
Allah baba sana şükürler olsun,
Akşamdan sonra sabahı düşünmüşsün.
De ki: bu aydınlık
De ki: bu denizlerde olmasa,
Ben nasıl yaşardım?

Kıyıda kumdan ev yapan çocuk,
Düşünme,
Çek elini ağzından.
Nene gerek senin annenin memeleri,
Nene gerek elalemin naylon donu,
Edepsiz.

UYUŞUNDA BÜYÜSÜN

Büyüsün uyusunda...
Uyansın sütünü içsin
Koşsun oynasın,
Gülsün ağlasın,
Düşsün bağırsın,
Mamasını yesin,
Kakasını yapsın,
İyi güzel hoş...

Bir de anasına sorun.

BİTİMSİZ

Şu kapıyı biraz aralayın.
Gökyüzü eflâtuna bürünmüş belli.
Hasır iskemleleriniz mi tozutan?
Uskumru balığı gibi çiçekleriniz.
Biz nasıl unuttuk o kuşları,
Litresi kaçaydı öpücüklerin?
Teessüf ederim doğrusu,
Oturup yeniden sayın.

Şu kapıyı biraz aralayın.

Zeytin küfeleri gibi hasretlik,
Öğrenmek ne iyi sevmeyi,
Kalbinin yarısıyla girmek geceye.
Uykusuz erguvanları tanımak,
Ya da konyak şişeleriyle,
Bir ışık yılı daha.

Susmak neyi değiştirdi bu güne kadar?
Bize ne sizin totemlerinizden,
Mideniz mi ağrıyor sevinin.
Bu biraz da insanlık demektir aslında.

Haritalarda vatanlar uyur.
Siz uyumazsınız.
Şu kadın hamileyse şaşmayın,
Anısını taşıyordur eski bir öpücüğün.
Kelebekler dolaşır bir başınalığı

Şu Kapıyı Biraz Aralayın

Nar çiçeklerindense rozetler,
Hava da soğuk değilse alâ
Gidip parklarda sabahlayın.

Bakın işte sabırsızsınız.
Bu gün günlerden neydi?
27 95 telefona cevap vermiyor,
Şadıman hemşire subayla evlenmiş.
Nevincik bir fotoğrafınızı istediğine pişman.
Elleriniz titriyor anlaşılan,
Buyurun bir sigara daha yakın.

Şu kapıyı biraz aralayın.

Etil alkolsüz bir günah,
Veya hasır altı özgürlükleri,
Üç renkli telefonlar,
Sakız ağacı,
Yıllar yılı okutulan kimya
Ömer Bayın.

Şu kapıyı biraz aralayın

Şimdi saat kaç?
Nereden başlayacaktık kimbilir,
Siz her halde üç asa düşünüyorsunuz,
Bu gökyüzü neden mavi demeyin,
Bu ortancalar sizin için açmakta çünkü.
Kalmadıysa uyku hapınız,
Derhal sağlayın.

Şu kapıyı biraz aralayın

Sesinizi duymak istiyorum,
Gülüşlerinizi.
İnsanı bir hoş eden, işte öyle.

DELİK—DEŞİK

Bir daha duyulsa ne çıkar,
Beni benden alan bu tren sesi,
Saksımda karanfil boynu bükük,
Zamanı içerken yudum yudum.
Gözyaşlarını içinize akıyor
Anlayamazsınız,
Bu kısrak niçin bakıyor.

Rüzgarın kamçıladığı yorgun ağaçlar gibi
Geceden geceye gönlüme sığmayan,
Anadan doğma bir bıçak.
En umulmaz pişmanlığınla,
Gözüme saplanır.

Kâl-ü beladan beri ısrarla,
Aydınlıktan yana sıcak bakışım.
Şafakla şaştığım olmuştur.
Bir rüzğar ha esti ha esecek,
Sar beni korkuyorum.

Bu delik-deşik yaşantı neden?

DİCLE'DEN SEVGİLER

Ürünün bol olsun toprak dede,

Merhaba Karadeniz Merhaba Ege,
Ve de
Akdeniz

Şimdi üç boyutlu düşler içinde Dicle,
Tarancı'dan sevgiler sunar ısıltısında.

Sonra durur, bakar ansızın,
Etrafı marul yeşili.
Nasıl sevinir nasıl sevinir.

Sonra gider usunla usulca,
Köprülerin ayaklarını öper,
İçi içine sığmaz.

YAŞADIĞINA PİŞMAN

Yine çok içmişti Savşat'lı Ahmet,
Allaha kitaba sövüyordu.
Saçlarını yoldu
Etlerini çürüttü
Masayı kırdı
Evin yolunu buldu nihayet.

«Sen» dedi anasına «suçlusun»
«Niye doğurdun beni,
Niye emzirdin?»

Haram olsun emdiğim süt,
Bir ben mi eksiktim sanki!

SAYIM SUYUM YOK

Titrek ellerimdeki,
Yontma taş çağından kalma bir baltayla,
Her gece denizi üçe bölüyorum.
Padişahın en küçük oğluyum sanki ,
Atım tırıs gidiyor,
Sana ulaşmak için.

Nuh tufanından sonra,
Sis düdüklerini kim çalacak?
Nasılsa var olmak, sessizce çıplak,
Aklımızın yetmediği karanlıklardan.

Bana bel bağlamayın ne olur,
Ben ki aklıma tutsak.

Üç kere üç demek seni özlemektir o zamanlar.
Kanla tükürmek sokak ortasına inadına,
İnançlarınız dışıydı çünkü.
Avuçlarınızda mikrop,

Bana bel bağlamayın ne olur,
Sayım soyum yok.

YOK

Sersemce bir güzellik ne güne,
Per eminde ebr li kokular saklı.
Sanmayın saygılı sabır  i e i.
Uyur, uyanır ansızın
Gökyüzü baldan tatlı.
Deniz alabildiğine  zg r sevdalı,
Kumsalda kumdan kuleler,
 erden çöpten villalar iki katlı.
Bir iner bir çıkar dalgalan,
Ye ilin maviye karı tı ı yerde,
Bulutlara el eder maksatlı.

Dahası var,
Umursamaz insanoğlunu.
D    nmez, iki kere ikinin dört ettiğini,
Yuvası bozulan ku u,
Tarhana  orbasını

Sersemce bir güzellik ne güne,
Söyler türküsünü sonrasızlı ın.
Gider ha gider yok,
Uyur ha uyur, yok.

Y A R I Ŗ

Severken yalnızsın, titrek ve hani,
Susunca konuşmanın yüzbulduğu o.
Boşanır ellerinden,
Hırçınlığın tutkuyla gelip gittiği saat,
Korkma seviyorsun.

Taşın ağırlığına gülüyorsan hep,
Duyulur kurtların kuzuların ulumaları.
Ne demeye gelir öyleyse uykular,
Alımlı fakat usulca.
Çoğalmak, her yerde birazcık kanla.
Tanrının sokaklarında yalınç taşlarla,
Gözlerin karardığı o bulanıklık geçer.

Dünyalar sunulur düşlerimize,
Sevişilmedik, ap-ak,
Bütün cinayetlerden öte, günahsız.
Sade ve çıplak.

Gelde sen yalnızca yaşa,
Gelde sen ellenmemiş rüzgara göğsünü germe,
Bütün uykusu dağılırken denizlerin,
Sen gel de dalgaların yarışını seyretme

BİLİRSİNİZ

Bu böyle siirci biraz dağların ululuğu ve...
Alışılmadık renklerine doğanın.
O geri dönmeler yok mu kaygılı,
Bilinen adımlarla, yeşille ya da sarıyla
Öfkenin sınır buduğu bir ovada,
İnerse atın ayakları korkulu.
Dağılan bulutların bakışlarıyla,
Bu böyle sürer biraz, ve dağların ululuğu.

Sen öp de, sen konuş, sen uyu,
Biter çoğulluğu sayılarınızın.
Bakıp kalmalarla iç-içe,
Yan yana kıvrımlarıyla renklerin ne iyi.
Yağacak yağmura göz kırp, el et.
Gelsin ve geçsin doğanın cenabetliği.
Bu böyle sürer biraz.
Bilirsiniz.

ACI YEŞİL

Cinayetsiz bir sevgiyle bağlanmak sana,
Ne demek bilir misin, hüznün çiçeğim?
Sarışın düşlerinde cırıl-çıplak,
Acı yeşil bir ısırik omuzbaşma,
Kurtuluş marşı gibi bnurlu uysal.

Birsam değil gözlerimdeki,
Aşkolsun, cemreler düşecek kanıma.
Sen hala yüreğinde kıtlık varmış gibi.
Ellerini oğuşturuyorsun,
Dudakarını. *
Aslında en tatlı uykundan benim için uyandın,

Karanfile benim için su verdin,
Mavi özgürlük için.
Aslında kaçıp kurtulmak gerek gözlerinden.
Gözlerinde mayın,
Yüreğinde kıtlık.
Senin sabırsızlığın benim erkekliğime oranlı.
Acı yeşil bir ısırik...
Veya kuru badem içi kadar sabır.
Canım... neye sayarsanız sayın.

(*) Elimdeki kitapta – ve elimizde kalan diğer bir kaç kitapta -
Dudakarını şeklinde dizilmiş ancak sanırım *Dudaklarını*
denmek istenmiş olabilir. **Gökçek ALGIN**

E M İ

Evet ne de olsa aklına koymuşlar bunu,
Sen nerenin çiçeği?
Şıvgaların ne oldu?
Neden ne?
Kimbilir geleceği,
Kimbilir geçeceği?
Ne derse o oldu hep,
O olacak.

Bu fırtınalar inadına güzel,
Bu yaz akşamları sevimli ne de olsa.
Kimin neden niçin barıştığı,
O kumral çocuklar, o gözbebekleri.
Beklemek kimi, neyi nerede?
Gör,
Uyu,
Bitsin karanlıkları kabirlerin.
Çiklet gibi uzadı günler.
Aş,
En aşılmaz engeli,
Emi Günseli

YOL

Nereye gidiyor deme,
Sonunda sana çıkar.

UMUT ÇIKMAZI

Bilmemki nasıl anlatmalı,
Bu benim gözlerim var ya
Hani beş vakit sana ısıldayan
Hani senin ellerin var ya
O minnacık ipek gibi
«Gee, gee» diyen

Yapma bebeğim, eyleme ninnim,
Kimseler duymasın ağladığını.
Bu da geçer.
Ya biz geliriz, ya sen dönersin
O zaman,
Yeni bir çıkmaza girer umutlarımız
Dünya hep aynı dünya çünkü

KORKUNUN GÖZLERİ

Bu elin mi, elin.
Yürüyorsun dolu dizgin, sonra up-usul,
Birazcık rüzgarla hopluyor yüreğin.
Veya güneş buluta girince,
Bu elin mi, elin.

Titremiyor, belki de,
Gitar tellerinde dolaşır,
Anlamsız bir melodi',
Lüzumsuz bir rengi çağrıştırır.

Bu elin mi, elin.
İdeler dünyasından beri, *
Çevresinde dip-diri bir heykelin,
Gezinir haince rüzgar
Kırar dallarını düşüncenin.

Bu elin mi, elin.
Kimlere el salladı,
Kimlerin gözyaşını sildi, unuttuk.
Dizginlerini tuttu atın,
«Deh» dedi mutluluğa.

Bu elin mi, elin.
Büyülü.
Çürüttü bütün hipotezleri.
Aydınlıkta solur her gece,
Korkunun gözleri.

(*) Burası bir baskı hatası olmayıp; her türlü varoluşun insanın düşüncesinde var olduğu görüşünü savunan felsefi akımdır. İdea, **Platon** felsefesinde, her türlü maddi varlığın ve kavramın idealar dünyasında ve insan zihnindeki orijinal şekli idi. Bu kavram, daha sonraki filozoflarda da düşünce, düşüncenin bir tipi, doğuştan ruhumuzda veya zihnimizde var olan doğru kavramlar olarak kullanıldı. Platon, gerçek dünya olarak idealar dünyasını alıyordu, Varlık dünyasındaki her şey, idealar dünyasından pay alarak maddi gerçekliğe ulaşıyor; ama madde bozulup yok olduğu halde idealar yaşamaya devam ediyordu. İdea fikri, Tanrı'nın bu dünyadaki varlıkları ve oluşu yaratıp yönettiği fikirleri olarak Ortaçağ filozoflarında da yaşadı. **Gökçek ALGIN**

YENİ YIL

1974 merhaba,
El değmemiş günahların senin olsun.
Bize bizi ver.

